

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθήναι, τῆ 15 Ὀκτωβρίου 1899.

ΑΡΙΘ. 18.

1

Σὰν Ἀφροδίτῃ ὀλόχαρῃ,
φριχτῇ ἄν τὴν Ἑκάτῃ,
ἔλα καὶ στάσου ἀντίκρου μου,
ἔλα καὶ πέσμου κάτι,

Κάτι ἀπὸ τὸν κόσμον ἀνώτερον
κι' ἀνεύρετο στὴν πλάσῃ,
τραγουῖδι ὄνειροφάνταστο,
ποῦ θεὸς νὰ ξεπεράσῃ,

Κάθε λογιῆς τραγουδήμα,
κάθε λογιῆς λουλουδι,
ἔλα καὶ πέσμου μάγισσα
τ' ἀληθινὸ τραγουδι.

2

Ρήγων τὰ μάτια ὀλόγυρα
κι' ἀντίκρου ἀπὸ τὸν ἥλιον
ξανοίγω τ' ἀνεκδιήγητο
τῶν ιδεῶν βασιλεῖο.

Ἐκεῖ, σὰν ἥλιος καίγεται,
ποῦ φέρνει τὴν ἡμέρα,
λαμπάδα χρυσοκάμωτη,
ποῦ φέγγει κι' ἐδῶ πέρα.

Δὲ λυώνει ὄσῳ κι' ἂν κηίγεται,
Κάνει ὅ,τι ἐγγίζει στάχτη.
Ὡ ἡ λαμπάδα, τ' ἄβγαλτο,
εἶν' τῆς καρδιάς μου τ' ἄχτι!

3

Μὲ ζῶνει ἡ νύχτα ἡ ἄχαρη
μὲ τὸ πηχτὸ σκοτάδι,
σκέπη τοῦ ὕπνου ὀλόβαθη
καὶ τῆς σκλαβιάς σημάδι.

Τοῦ κλέφτη τὸ ἐλαφροπάτημα
μέσ' στὴν ψυχὴ μου νοιώθω
καὶ στόμα λύκου ἀχόρταγο
τὸ μυστικὸ μου ποθο.

Κ' εἶν ἡ ὁρμὴ μου ἀκράτητη,
μα ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει,
χάνεται κάθε φάντασμα
καὶ τῶν παθῶν ἡ ζάλη.

4

Τὰ φύλλα ἕνα, ἕνα, πέφτουμε
πετοῦν ἀγάπες, κλαίνε,
τραγουῖδια στὸν πασιχαρο
ἀγέρα ξαναλένε.

Στοῦ νιοῦ τὸν ὦμον γέρνοντας
ἡ κόρη, τὸ κεφάλι
περνᾷ μὲ βῆμα ἀνάλατρο
ποῦ σβύνει ἀγάλι, ἀγάλι.

Τὸ φῶς τὸ ἥλιοστάλλαχτο
τοῦ φεγγαριοῦ μὲ λούζει...
κάτι σὰν φεῖδι μέσα μου
καὶ σὰν θηρίο σκουίζει.

5

Βγαλμένη ἀπὸ τὰ αἵματᾶ
ἡ Δόξα ἐξαναφάνη
φορόντας ἄστρα ὀλόλαμπρα
στὴν κόμη γιὰ στεφάνι.

Κι' ἀγάπη ποῦ σὰν ἄνεμος
ἐχύθη ἀπὸ τὰ στήθια
κάτω στὴ γῆ μυριόστομη
κηρύττει μιὰν ἀλήθεια.

Στὴ λάμψι τὴν ἀπόκοσμη
καὶ στὴ φωνὴ ποῦ βγαίνει,
γέρνουν ψυχὲς ὀλότρεμες
κι' ὁ κόσμος ξανασαίνει.

6

Στὸ νοῦ τὸ κάθε ἀπόκοσμο,
τ' ὀλόφαντο στὰ μάτια,
ἀληθινὰ κι' ἀέρινα
τῆς ὁμορφιάς παλάτια

Ἡ τέχνη τὰ ἔξανάπλασε
μὲ σμίλη καὶ μὲ χρώμα
καὶ πῆρην χάριν τριδίπλη
ἀπ' ἀρμονίας στόμα

Ἰχ' ὁ ποιητὴς μὲ τ' ἄλυτα
τὰ μάγια σὰν τὰ δένει,
σὰν ἥλιος τὸ ἔξημέρωμα
Ὁ κόσμος ἔξαναβγαίνει!

φασί. 'Ο κόσμος βλέπει, αγαπητή μου Στέλλα, δέν είναι όλος ίδιος. Του άλλου τήν ιδέα δέν τήν αφαιρείς. Τότε τί κάνεις; Νά, μέ τήν ύπομονήν καί μέ τήν τέχνην όλα γίνονται. Ένα παιγνίδι του σακρώνεις. Βάλεις άμέσως εις ενεργείαν τó γιατρικό, καί τόν γελᾶς, εις τρόπον νά σοῦ λέγη, εὐχαριστῶ. Κ' ἔχεις τήν ἡσυχίαν σου, γλυτόνεις ἀπ' τὰ βάσκανα.

Στέλ. Αυτό, μαμμᾶ μου, δέν τó ἐννοῶ κκλά...

Μαρ. Κουτή! 'Αθῶκ! (ὀμιλεῖ εἰς τ' αὐτή τῆς Στέλλας).

Στέλ. (Καλύπτουσα τó πρόσωπον) Ποτέ! Μαρμᾶ μου, ὄχι! ὄχι!

Μαρ. Κόρη μου, ἄσε θά φροντίσω ἐγώ. 'Από ἐσέ μονάχα μόνο μιᾷ μικρῇ ὑπόκρισι χρειάζεται. 'Απ' τήν μητέρα σου δέν σ' ἀγαπᾶ κανένας πιά πολύ στόν κόσμο. Μή σέ μέλει. Θαυμάσια θά ἐπιτύχη ἡ ὑπόθεσις. 'Εσὺ νά λέγῃς μόνο ναι καί ὄχι, ὅταν εἴν' ἀνάγκη. Τώρα νά ὑποκριθῆς πῶς ὑποφέρεις φοβερά, πῶς ἔχεις δύσπνοιαν καί πονοκέφαλον ἀφόρητον, καί ζήτησε 'στό τέλος ἐξοχή καί λίγο μακρυνή. Γιὰ τ' ἄλλα μή σέ μέλει διόλου Παιδί μου, στήν ἀνάγκη ὅλοι ὑπκούουσι.

Στέλ. Μᾶ, μαμμᾶ μου! (Μισοκλαίει). Μ' ἄν δέν πετύχη... Θέ μου! τί γινόμαστε;

Μαρ. Τό νοῦ σου σ' ὄ, τι εἴπαμε κι' όλα θά γινούν!

ΣΚΗΝΗ Χ.

ΟΙ ΑΝΩ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ

Χριστ. (Εἰσερχόμενος). Καλημέρα μητέρα μου! Τί κάμετε; Τί τρέχει; Τί ἔχεις Στέλλα μου καί κλαίεις; ('Η Στέλλα κλαίει δυνατώτερα).

Μαρ. Κ' ἐρωτᾷς ἀκόμα γιατί κλαίει; 'Ακοῦς ἐκεῖ;

Μᾶ δέν περνᾷ μιᾷ μέρα εἰς αὐτό τó σπίτι χωρίς γρίνια, χωρίς σύγχυσι; Νά, τώρα πού τήν ἔχει πιάσει δύσπνοια καί πονοκέφαλος νευρικός κι' ὁ Θεός ξέρει πῶς θά τῆς περάσουν, Προχθές ὅπου τήν εἶδε ὁ γιατρός, τί νά σοῦ πῶ; μέ φόβισε! καί στήν κατάστασι πού εἶναι μάλιστα... 'Αλλά ἐσεῖς οἱ ἄνδρες πού τὰ ἐξετάζετε, τί σᾶς νοιάζει; 'Ο ἄνθρωπος ὅταν παντρεύεται σκέπτεται καί γιὰ τήν αὔριον, γιὰ τὰ παιδιά πού θά ἀποκτήσῃ, κ' ἔχει ἀγάπη καί γαλήνη μέσ' 'στό σπίτι του.

('Ὅμιλεῖ στ' αὐτή του Χριστάκη, ἐνῶ ὁ Χριστάκης διά χειρονομιῶν ἐκδηλοῖ τήν κατάπληξίν του).

Χριστ. (Παρακλητικῶς). Μᾶ, δέν μέ ξέρεις ἐμένα, σὺ, μητέρα μου. Μᾶ δέ μέ ξέρεις Στέλλα μου, ἐσύ, μιλῶ μέ σκοπό κακῶ ἐγώ ποτέ; Πού νάξεραι ὁ καυμένος ἐγώ Στέλλα μου, πῶς εἶσαι, πού εἶσαι καί εἰς τοιαύτην μάλιστα κατάστασιν! Μᾶ, πές μου ὄ, τι θέλεις Στέλλα μου, ὄ, τι μοῦ πῆς θά κίνω. Καταδικασέ με. Τό λέω, ἔφταιξα. Πού νάξεραι, πού νάξεραι; Καί εἰς τοιαύτην μάλιστα κατάστασιν!

Μαρ. 'Ακουσε, Χριστο μου, τί πρέπει νά γίνῃ χωρίς ἄλλο. Χθές ὁ γιατρός μᾶς ἔλεγε ὅτι ἡ Στέλλα ἔχει γίνει νευρική κ' ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἀγέρα καθρό καί ἄκρα ἡσυχία. Πρέπει ἐφέτος χωρίς ἄλλο νά περάσῃ δυό, τρεῖς, μῆνες στήν ἐξοχή, ἄλλοιῶς θά νάχη κακὰ ἀποτελέσματα αὐτῇ ἡ νευροπάθειά της. 'Αυτό πρέπει νά τ' ἀποφασίσῃς ἄν τήν ἀγαπᾷς κ' ἐσύ. 'Εσὺ τó ξέρω πῶς δέν μπορείς ν' ἀφήσῃς τῆς δουλειᾶς σου, μᾶ, δέν πειράζει διόλου, ἐγώ τῆς κάνω συντροφιά. Γιὰ τó χατῆρι της θ' ἀφήσω τὰ παιδιά μου, εἴν' ἄνδρες τώρα δέν πειράζει, περνᾶν καί μοναχά τους. 'Εσὺ ἐδῶ στό σπίτι ἔχεις συντροφιά τήν 'Ιουλίαν καί τόν Γιάννη. Ὁχλῆς νοικοκυρᾶ στό σπίτι σου, δέν ἔχεις τίποτα νά φοβηθῆς. 'Η ἐξοχή,

ἡ ἐξοχή, θά εἶναι τó καλλίτερό της γιατρικό.

Χριστ. 'Ο, τι θέλεις, ὄ, τι θέλεις Στέλλα μου, στήν ἐξοχή, στήν ἐξοχή. 'Αμέσως νά ἐτοιμασθῆτε ἀπό σήμερα, νά πάτε ὅπου θέλετε. 'Εμένα δέ μέ νοιάζει μένω καί μονάχος μου. 'Ω, τῇ Στέλλα μου, ὦ, τῇ χρυσῇ μου Στέλλα! 'Αλήθεια εἶναι νευρική γιατί τήν πέρνει τó παράπονο καί γιὰ τó τίποτε. Πού νάξεραι ὁ καυμένος πῶς εἶναι... καί εἰς τοιαύτην μάλιστα κατάστασιν!

Μαρ. (Πρός τήν Στέλ.) 'Ελα τώρα, σήκω τó κεφάλι σου. Βλέπεις πῶς ὁ Χριστάκης σ' ἀγαπᾷ στ' ἀληθινῶ κ' ἄθελα σ' ἐσύγχυσε. Στήν ἐξοχή 'σάν πᾶμε όλα θά περάσουνε.

('Η Στέλλα μειδιᾷ μελαγχολικῶς καί ἀναλαμβάνει τήν ζωηρότητά της).

Χριστ. 'Ω, τῇ χρυσῇ μου Στέλλα, πού κόντεψε νά μ' ἀρρωστήσῃ γιὰ τó τίποτε. 'Ελα, σήκω νά ἐτοιμασθῆτε γιὰ νά πάτε στήν ἐξοχή νά πάρῃς ἀγέρα καθρό, νά ροδοκοκκινήσῃς, γιατί ἀλήθεια ἐγλωμίνες ἐδῶ καί λίγες μέρες. 'Μπρός στήν υἰειά σου Στέλλα μου κακὰ νά γίνουν καί τὰ χρήματα κι' όλα τὰ καλά.

Μαρ. 'Η ἀπόφασίς εἶναι λαμπρά. Σ' ἕνα νησί θά πᾶμε νά περάσωμε περίφημα.

(Πλησιάζει πρὸς τήν θύραν καί κράζει ἀλληλοδιαδόχως τήν 'Ιουλίαν, τήν 'Ανναν καί τόν Γιάννην).

Μαρ. Καλλίτερον ὅπου τ' ἀποφασίσαμεν ἔτσι ἔξαφνα. Τό ἔξαφνο ἔχει γούστο περισσότερο.

ΣΚΗΝΗ ΧΙ

ΙΟΥΛΙΑ, ANNA, ΓΙΑΝΝ. ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩ

'Ιουλ. (Εἰσερχομένη). Τί ναι θεῖε; Τί τρέχει θεῖα; ('Ο Γιάννης καί ἡ 'Αννα εἰσερχονται).

Χριστ. Νά ἐτοιμασθῆτε τὰ χρειζόμενα γιατί ἡ θεῖα σου μαζῇ μέ τῇ μητέρα θά ταξειδεύσουνε, θά πᾶνε νά περάσουνε δυό τρεῖς μῆνες στήν ἐξοχή. Πρέπει νά γίνῃ χωρίς ἄλλο. Τό εἶπε κι' ὁ γιατρός.

'Ιουλ. 'Ακουσε 'Αννα ἡ κυρία σου εἶναι γιάτα-ξιδι.

Μαρ. 'Α! καί ἡ 'Αννα θαρθῇ μαζῇ μας. 'Η 'Ιουλία καί ὁ Γιάννης θά μείνουν μέ τó Χριστάκη ἐδῶ.

Χριστ. Ναι. Ναι. 'Ετσι νά γίνῃ. 'Ετοιμασθῆτε τó γρηγορώτερο. Καί πάτε ὅπου εἶναι τó καλλίτερο ὅπου σᾶς ἀρέσει.

'Ιουλ. Μπᾶ, θεῖε μου, εὐχαριστῶς. 'Ὅπως θέλετε. Μάλιστα, μάλιστα. Αὐτό εἶναι πολύ εὐχάριστον. Μπράβο σου θεῖε μου τώρα σέ ἀγαπῶ ἀκόμα πιά πολύ.

Χριστ. 'Εμπρός! 'Ετοιμασθῆτε. 'Ο καιρός εἶναι περίφημος. Σ' ἕνα δυό τρεῖς ἡμέρες ὅπου θά ἐτοιμασθῆτε διαλέγουμε τó μέρος ὅπου εὐθὺς θ' ἀναχωρήσετε. 'Εμένα μοῦ φαίνεται καλλίτερον ἀπ' ἄλλο μέρος ὅτι θάναί ἡ Κούλουρη 'σάν εἶπατε νησί κ' εἶναι ἐδῶ κοντά δὺο βήματα.

Μαρ. 'Α μπᾶ ἡ Κούλουρη. Καλὲ τί λὲς καί σὺ; 'Η Κούλουρη! Μπᾶ σέ καλό σου! Μή τó ξαναπῆς.

Χριστ. 'Ε, τότε. Καλλίτερα δέν πάτε στό Κρανίδι στήν πατρίδα μου, πού θάχετε καί συντροφιά καλή μέ κατὶ συγγενεῖς μου πούχω ἐκεῖ.

Μαρ. Καλὲ τί Κρανιδολογᾷς; 'Αμ, δέν καθόμαστε καλλίτερα στό σπίτι μας;

Χριστ. Λοιπὸν γιὰ πέσμου πού θέλετε, νά πάτε σεις;

Μαρ. Στήν Ζάκυνθο, στό ριόρο του λεβάντε πού λένε, ἐκεῖ εἶναι γιὰ ἐξοχή ὠραῖος τόπος.

Χριστ. Στῇ Ζάκυνθο; στῇ Ζάκυνθο; μᾶ...

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Στέλ. Μάλιστα μαμᾶ μου. 'Αχ τί ὠραία πού εἶναι στῇ Ζάκυνθο!

Χριστ. Στῇ Ζάκυνθο; μᾶ, μᾶ...

Μαρ. Τί μᾶ, καί μᾶ, Χριστάκη μου;

Χριστ. Νά, θέλω νά πῶ πῶς εἶναι μακρῶ καί σάν νά φοβᾷμαι τόν τόπο αὐτό, π' ἀκοῦς ὅλο τραγούδια' μπαρτσολαρίες καί μπαχαχαλίσματα.

Μαρ. Μπᾶ σέ καλό σου. Δέν ντρέπεσαι, καλὲ τί λό-

για λές; Στῇ Ζάκυνθο, στῇ Ζάκυνθο, τέλειωσε ἐκεῖ θά πᾶμε.

Χριστ. Λοιπὸν ἀφοῦ τó θέλετε, στῇ Ζάκυνθο, στῇ Ζάκυνθο!

('Ὅλοι φωνάζουν στῇ Ζάκυνθο, στῇ Ζάκυνθο κ' ἐπευφημοῦν τόν τόπο).

Τέλος τῆς Α' πράξεως

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ουδεμία ἄλλη ὁδὸς ἄγει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἀσφαλέστερον παρὰ ἢ τῆς ἀρετῆς. Ἄν ἀφίκηται τις εἰς τὸ πηθητὸν τέρμα, εὐρίσκει τὴν εὐδαιμονίαν καθαρωτέραν καὶ ἡδυτέραν δι' αὐτῆς· ἂν μὴ τύχη τοῦ ποθουμένου, αὐτὴ εἶνε ἡ παραμυθοῦσα αὐτόν.

Ἡ ὀρθὴ ἐκ παιδῶν ἀνατροφή διδάσκει καὶ τοῦ πλοῦτου τὴν ὀρθὴν χρῆσιν καὶ τῆς πενίας τὴν ἐντιμον θεραπείαν καὶ τὴν φιλόσοφον ὑπομονήν.

Ὁ συρμὸς ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολυτέλειαν, ἐνῶ δυστυχῶς κλείει αὐτοὺς εἰς τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ λογικοῦ.

Ὅστις ἀσχολεῖται νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ λαλῇ τῶν σοφῶν τὰ παραγγέλματα, τὰ ἐντυπώνει ἐπομένως καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του ἢ τοῦλάχιστον ἐντρέπεται νὰ τὰ παραβῇ.

Ἐπάρχουσι πολλὰ πράγματα μὴ προξενούντα εὐχαρίστησιν καὶ ἀποδοκιμαζόμενα παρὰ τῶν πολλῶν, ἅτινα ὅμως φαίνονται ἡμῖν τὰ ὀραιότερα καὶ μᾶλλον ἐπιτυχῇ, διότι ἀρεσκόμεθα εἰς αὐτά.

Μόνῃ ἢ προσωπικῇ ἀξίᾳ, ὠμολογημένη καὶ θετικῇ, δύναται ν' ἀναπληρῶσῃ τὴν καταγωγὴν ἀγωγῇ ἀτελής, ἀλλ' ἐπιτετηδευμένη, χρησιμεύουσα μόνον πρὸς ἐξαπάτησιν, δὲν ἐπαρκεῖ, καὶ ὅταν εἴη ὑπὸ τοῦ πλοῦτου συνοδεύηται.

Οἱ καλοὶ ἢ κακοὶ λόγοι λέγονται καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ αἱ καλαὶ ἢ κακαὶ πράξεις πράττονται μόνον καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς καρδίας.

Οὐδεὶς δύναται νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῆς συκοφαντίας κἄν εἴη ἀγγέλου ἀγνότερος.

Ἡ ἀγαθοποιία καὶ ἡ εὐεργεσία εἰσὶν θεῖα δωρήματα. Οἱ ἀγαθοποιοὶ καὶ οἱ εὐεργεταὶ πέμπονται παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ βελτιώσῃ κοινωνίαν τινά, πέμπει ἀγαθοποιούς καὶ εὐεργέτας ἀνθρώπους.

Ἡ μὲν ἀγαθοποιία, ὡς καὶ ἡ εὐεργεσία, ἀποβλέπει τὸ καλὸν εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἐλεημοσύνη ἀποβλέπει εἰς πρόσωπά τινα. Ὁ ἐλεήμων λοιπὸν δὲν εἶνε κυρίως ἀγαθοποιός. Ἡ ἐλεημοσύνη γίνεται ὕλικῶς εἰς πρόσωπα, καὶ παρέρχεται καὶ λησμονεῖται διὰ τοῦ χρόνου. Ἡ ἀγαθοποιία ὅμως διατηρεῖται αἰώνως, ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς πλείστους ἢ εἰς ὀλόκληρον κοινωνίαν.

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐθεώρουν τὴν ἐλεημοσύνην ὡς σημαντικὴν ἀρετὴν. Μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε ταύτην ὡς θεῖαν ἐντολήν.

Τὸ πνεῦμα ἀποτελοῦσιν αἱ ἰδέαι· αὐταὶ πρέπει νὰ ἐγγραττωνταὶ ἐκφραζόμεναι ἐπὶ τῆς ὕλης, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν γραφήν· ἐν τῇ γραφῇ διαϊωνίζονται καὶ ἐκ ταύτης ἀνακαινίζονται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ἡ διαδοχικὴ γραφὴ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν φέρει τὴν αἰωνιότητα τοῦ πνεύματος.

Τὸ πνεῦμα διαϊωνίζεται διὰ τῆς διαδοχικῆς γραφῆς· ἡ διαδοχικὴ γραφὴ γίνεται ὅταν αἱ ἰδέαι ἐνδιαφέρωσι τὴν εὐδαιμονίαν τῶν κοινωνιῶν. Ἡ εὐδαιμονία τῶν κοινωνιῶν κείται ἐν τῷ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἐν τῷ ὅ, σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης καὶ ἐν τῷ εἰρήνην πᾶσι.

Πάντα τὰ κοινωφελῆ ἔργα πρὸς ταῦτα βασίζονται. Πάντα τὰ παγκόσμια ρητὰ πρὸς ταῦτα διδάσκουσι.

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπὶ τῆς ὕλης φαίνεται, ἄνευ ταύτης τὸ πνεῦμα οὐ καταφανὲς γίνεταί.

Ἡ καλὴ καὶ ἀγαθὴ καρδία ἐπηρεάζει πολὺ τὴν σωματικὴν κατάστασιν, παράγει καλὰς διαθέσεις πρὸς τὸ εὐποιεῖν καὶ ἀγαθοποιεῖν κοινωφελῶς, αὐτὴ δαμάζει τὸν φόβον, περιορίζει τὴν κακίαν, καὶ βλαστάνει εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ὅταν γράφῃς μὴ ἐμβάπτῃς τὴν γραφίδα ἐν τῷ χρώματι τῆς κακῆς καρδίας. Ὅταν πράττῃς μὴ ἀκούῃς τὴν φωνὴν τῆς κακῆς καρδίας. Ἐμβάψε τὴν γραφίδα ἐν τῇ καλῇ καρδίᾳ καὶ πράττε κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ἰταλία

Τὴν 17 Ὀκτωβρίου κηρύσσεται ἡ ἑναρξὶς τῆς διαρκούς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῆς «Ἐταιρίας τῶν Φιλοτέχνων». Τριάκοντα καλλιτέχναι ἐδήλωσαν ὅτι θὰ συμμετάσχουν τῆς ἐκθέσεως. Ἐπίσης ἤρξατο λειτουργοῦν τὸ πλουσιώτατον Ἀναγνωστήριον τῆς αὐτῆς ἐταιρείας, ἥτις μεγάλως προοδεύει.

—Ὁ μέγας Ἰταλὸς ποιητὴς Λεοπάρδης ἐξέδωκε ποτε καὶ μίαν ποιητικὴν Ἀνθολογίαν, ἀλλ' ἐκ μετριοφροσύνης ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐδημοσίευσεν ἐν αὐτῇ τίποτε ἰδικόν του. Τὶ κουτὸς ποῦ ἦτο ὁ Λεοπάρδης. Δὲν ἐφοβήθη μήπως λησμονηθῇ. Ὁ προνοητικὸς ὅμως Ἕλληνας τῆς Λαϊκῆς Ἀνθολογίας κ. Ταγκόπουλος ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν δόξαν μεγάλου ποιητοῦ, ἀφοῦ κατέλαβε τόσας σελίδας ἐν αὐτῇ.

—Marzo. Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Κατάνη ὑπ' αὐτὸν τὸν τίτλον δεκαπενθήμερον περιοδικὸν μετὰ περισσῆς καλλιτεχνίας καὶ ποικιλίας καὶ πλουσίας ὕλης. Εὐχόμεθα εἰς τοῦτο πρόσδοον καὶ μακροβιότητα.

—Iride Mamertina. Ἐἶναι ὁ τίτλος περιοδικοῦ ἐκδομένου ἀπὸ ἐνδεκαετίας ἐν Μεσσήνῃ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τοῦ κ. F. I. Guifre. Τὸ κάλλιστον τοῦτο περιοδικὸν συνιστῶμεν.

—Il Rinascimento. Ἐτερον φιλολογικὸν καὶ κοινωνικὸν περιοδικὸν ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Caserta τῆς Ἰταλίας παρὰ τῆς ἀξιολόγου κυρίας Μαρίας C. Vettere. Τὸ συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς θερμῶς.